

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/50/UE

z dnia 22 października 2013 r.

zmieniająca dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 50 i 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 33 dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾, Komisja miała przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat funkcjonowania tej dyrektywy, w tym także na temat zasadności zakończenia zwolnienia dla istniejących dłużnych papierów wartościowych po upływie dziesięcioletniego okresu, o którym mowa w art. 30 ust. 4 tej dyrektywy, oraz na temat potencjalnego wpływu funkcjonowania tej dyrektywy na europejskie rynki finansowe.
- (2) Dnia 27 maja 2010 r. Komisja przyjęła sprawozdanie na temat funkcjonowania dyrektywy 2004/109/WE określające obszary, w których możliwe jest udoskonalenie systemu stworzonego na mocy tej dyrektywy. W szczególności w sprawozdaniu wykazano potrzebę uproszczenia pewnych obowiązków emitentów, tak by uczynić rynki regulowane bardziej atrakcyjnymi dla małych i średnich emitentów pozyskujących kapitał w Unii. Ponadto

należy zwiększyć skuteczność istniejącego systemu dotyczącego przejrzystości, zwłaszcza w zakresie ujawniania informacji na temat własności przedsiębiorstwa.

- (3) Dodatkowo w swoim komunikacie z dnia 13 kwietnia 2011 r. zatytułowanym „Akt o jednolitym rynku. Dwanaście dźwigni na rzecz pobudzenia wzrostu gospodarczego i wzmocnienia zaufania. Wspólnie na rzecz nowego wzrostu gospodarczego” Komisja stwierdziła, że trzeba dokonać przeglądu dyrektywy 2004/109/WE, tak aby obowiązki małych i średnich przedsiębiorstw notowanych na giełdzie były bardziej proporcjonalne, zapewniając jednocześnie taki sam poziom ochrony dla inwestorów.
- (4) Zgodnie ze sprawozdaniem i komunikatem Komisji należy zmniejszyć obciążenia administracyjne małych i średnich emitentów związane z obowiązkami odnoszącymi się do dopuszczenia do obrotu na rynku regulowanym, tak by ułatwić im dostęp do kapitału. Obowiązek publikowania śródrocznych sprawozdań zarządu lub kwartalnych sprawozdań finansowych stanowi znaczne obciążenie dla wielu małych i średnich emitentów, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynkach regulowanych, przy czym obowiązek ten nie jest konieczny do ochrony inwestorów. Obowiązki te sprzyjają również nastawieniu na krótkoterminowe wyniki i zniechęcają do inwestycji długoterminowych. Aby zachęcić do tworzenia trwałych wartości i długoterminowych strategii inwestycyjnych, istotne jest zmniejszenie krótkoterminowej presji na emitentów i zachęcenie inwestorów do przyjmowania bardziej długoterminowej wizji. Należy zatem znieść wymóg publikowania śródrocznych sprawozdań zarządu.
- (5) Państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości nakładania w swoim ustawodawstwie krajowym obowiązku publikowania okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych oraz półrocznych sprawozdaniach finansowych. Niemniej jednak państwa członkowskie powinny mieć możliwość wymagania od emitentów, by publikowali oni dodatkowe okresowe informacje finansowe, o ile taki wymóg nie stanowi znaczącego obciążenia finansowego, a takie dodatkowe wymagane informacje są proporcjonalne do tego, co przyczynia się do decyzji inwestycyjnych. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla ewentualnych dodatkowych informacji, które są wymagane na mocy sektorowych przepisów unijnych, a państwa członkowskie mogą w szczególności wymagać publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych przez instytucje finansowe. Ponadto

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 30.3.2012, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 143 z 22.5.2012, s. 78.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 12 czerwca 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 17 października 2013 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.

rynek regulowany może wymagać, by emitenci, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na tym rynku regulowanym, publikowali dodatkowe okresowe informacje finansowe dotyczące wszystkich lub niektórych segmentów tego rynku.

- (6) Aby zapewnić dodatkową elastyczność, a tym samym zmniejszyć obciążenia administracyjne, termin publikowania półrocznych sprawozdań finansowych należy przedłużyć do trzech miesięcy po zakończeniu okresu objętego sprawozdaniem. Oczekuje się, że w wyniku przedłużenia okresu, w którym emitenci mogą publikować swoje półroczne sprawozdania finansowe, sprawozdania małych i średnich emitentów przyciągną większą uwagę uczestników rynku, co sprawi z kolei, że ci emitenci staną się bardziej widoczni.
- (7) W celu zapewnienia większej przejrzystości płatności dokonywanych na rzecz administracji rządowych emitenci, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym i którzy prowadzą działalność w przemyśle wydobywczym lub w przemyśle pozyskiwania drewna z lasów pierwotnych, powinni corocznie ujawniać w odrębnym sprawozdaniu płatności dokonane na rzecz administracji rządowych w państwach, w których prowadzą działalność. Sprawozdanie takie powinno zawierać informacje o rodzajach płatności porównywalne z informacjami ujawnianymi w ramach Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI). Ujawnianie płatności na rzecz administracji rządowych powinno zapewniać społeczeństwu obywatelskiemu i inwestorom informacje umożliwiające rozliczenie administracji rządowych państw bogatych w zasoby z otrzymywanych przez nie wpływów z tytułu eksploatacji zasobów naturalnych. Inicjatywa ta jest także uzupełnieniem planu działania Unii Europejskiej na rzecz egzekwowania prawa, zarządzania i handlu w dziedzinie leśnictwa (UE FLEGT) oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 995/2010 z dnia 20 października 2010 r. ustanawiającego obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna⁽¹⁾; ten plan i to rozporządzenie nakładają na podmioty zajmujące się handlem produktami z drewna wymóg dokładania należytej staranności, aby zapobiec wprowadzaniu nielegalnego drewna na unijny rynek. Państwa członkowskie dbają o to, by członkowie odpowiedzialnych organów jednostki, działający w ramach kompetencji przyznaných im na mocy przepisów krajowych, odpowiadali za zapewnienie, by według ich najlepszej wiedzy i najlepszych zdolności, sprawozdanie dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych było sporządzane zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Szczegółowe wymogi zostały określone w rozdziale 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG⁽²⁾.
- (8) Do celów przejrzystości i ochrony inwestorów państwa członkowskie powinny wymagać, by do sprawozdań dotyczących płatności na rzecz administracji rządowych – zgodnie z rozdziałem 10 dyrektywy 2013/34/UE – zastosowanie miały następujące zasady: istotności (żadna płatność, dokonana jako pojedyncza płatność lub seria powiązanych płatności, nie musi być uwzględniana w sprawozdaniu, jeżeli jest niższa niż 100 000 EUR w roku obrotowym); odrębności sprawozdań (sprawozdania dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych powinny być sporządzane odrębnie dla każdej administracji rządowej i każdego projektu); uniwersalności (nie powinno się stosować żadnych wyjątków – na przykład w odniesieniu do emitentów działających w pewnych krajach – które wywołują efekt zakłócenia konkurencji oraz pozwalają emitentom wykorzystywać luźne wymogi dotyczące przejrzystości); kompleksowości (należy zgłaszać wszystkie odpowiednie płatności przekazywane na rzecz administracji rządowych zgodnie z rozdziałem 10 dyrektywy 2013/34/UE oraz związanymi z nim motywami).
- (9) Innowacje finansowe doprowadziły do powstania nowych rodzajów instrumentów finansowych, które wystawiają inwestorów na ryzyko ekonomiczne wobec spółek i których ujawnienie nie było przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE. Instrumenty te mogłyby być wykorzystywane do ukrytego gromadzenia akcji w spółkach, co może prowadzić do nadużyć na rynku i tworzyć fałszywy i mylący obraz własności gospodarczej spółek giełdowych. W celu zagwarantowania, by emitenci i inwestorzy posiadali pełną wiedzę na temat struktury własności, definicja instrumentów finansowych we wspomnianej dyrektywie powinna obejmować wszystkie instrumenty o skutku gospodarczym podobnym do posiadania akcji i praw do nabywania akcji.
- (10) Instrumenty finansowe o skutku gospodarczym podobnym do posiadania akcji i praw do nabywania akcji, które przewidują rozliczenie gotówkowe, powinno obliczać się z uwzględnieniem korekty o współczynnik delta, poprzez pomnożenie kwoty nominalnej akcji bazowych przez współczynnik delta danego instrumentu. Współczynnik delta wskazuje, jak bardzo zmieniałaby się wartość teoretyczna instrumentu finansowego w przypadku wahań ceny instrumentu bazowego, i daje dokładny obraz ekspozycji posiadacza wobec instrumentu bazowego posiadacza. Podejście takie stosuje się w celu zapewnienia możliwie najdokładniejszej informacji o całkowitej liczbie praw głosu dostępnych dla inwestora.
- (11) Dodatkowo, w celu zapewnienia właściwej przejrzystości znaczących pakietów, w przypadku gdy posiadacz instrumentów finansowych wykonuje swoje uprawnienie do nabywania akcji, zaś łączna liczba pakietów praw głosu przysługujących z tytułu akcji stanowiących podstawę danego instrumentu finansowego przekracza próg powodujący obowiązek zawiadomienia, bez zmiany ogólnego udziału procentowego uprzednio zgłoszonych pakietów, należy wymagać nowego zawiadomienia celem ujawnienia zmiany w charakterze pakietów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.

⁽²⁾ Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.

- (12) Zharmonizowany system zawiadamiania o znaczących pakietach praw głosu, zwłaszcza w odniesieniu do konsolidacji pakietów akcji z pakietami instrumentów finansowych, powinien zwiększyć pewność prawa, przejrzystość oraz zmniejszyć obciążenia administracyjne dla inwestorów transgranicznych. Państwa członkowskie nie powinny mieć zatem możliwości przyjmowania bardziej rygorystycznych przepisów niż przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE w odniesieniu do obliczania progów powodujących obowiązek zawiadomienia, konsolidacji pakietów praw głosu przysługujących z tytułu akcji oraz pakietów praw głosu związanych z instrumentami finansowymi, a także do wyłączeń z wymogów dotyczących zawiadamiania. Uwzględniając jednak istniejące różnice w koncentracji własności w Unii oraz różnice w prawie spółek w Unii, co prowadzi do tego, że w przypadku niektórych emitentów całkowita liczba akcji nie jest tożsama z całkowitą liczbą praw głosu, państwa członkowskie powinny nadal mieć możliwość ustalania zarówno niższych, jak i dodatkowych progów powodujących obowiązek zawiadomienia o pakietach praw głosu, a także wymagać równoważnych zawiadomień w związku z progami opartymi na udziałach kapitałowych. Co więcej, państwa członkowskie powinny zachować możliwość ustalania surowszych obowiązków niż obowiązki przewidziane w dyrektywie 2004/109/WE w odniesieniu do treści (takich jak ujawnianie zamiarów akcjonariuszy), procedury i terminu zawiadamiania; powinny także mieć możliwość wymagania dodatkowych informacji dotyczących znaczących pakietów nieprzewidzianych w dyrektywie 2004/109/WE. W szczególności państwa członkowskie powinny mieć również możliwość dalszego stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych przyjętych w odniesieniu do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność lub kontrolowanie spółek nadzorowanych przez organy wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia⁽¹⁾, które nakładają bardziej rygorystyczne wymogi dotyczące ujawniania informacji niż określone w dyrektywie 2004/109/WE.
- (13) Standardy techniczne powinny zapewniać spójną harmonizację systemów zawiadamiania o znaczących pakietach i właściwe poziomy przejrzystości. Skutecznym i właściwym krokiem byłoby powierzenie Europejskiemu Urzędowi Nadzoru (Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUNGiPW) ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽²⁾ zadania opracowania projektów regulacyjnych standardów technicznych, które nie przewidują wariantów polityki, celem ich przedłożenia Komisji. Komisja powinna przyjąć projekty regulacyjnych standardów technicznych opracowane przez EUNGiPW celem określenia warunków stosowania istniejących wyłączeń z wymogów dotyczących zawiadamiania o znaczących pakietach praw głosu. Dzięki swojej fachowej wiedzy EUNGiPW powinien w szczególności określić przypadki wyłączeń, uwzględniając jednocześnie możliwość ich niewłaściwego wykorzystania celem obejścia wymogów dotyczących zawiadamiania.
- (14) W celu uwzględnienia postępu technicznego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do ustalenia treści zawiadomienia o znaczących pakietach instrumentów finansowych. Szczególnie istotne jest, by w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (15) Aby ułatwić inwestycje transgraniczne, inwestorzy powinni mieć łatwy dostęp do informacji regulowanych na temat wszystkich spółek giełdowych w Unii. Istniejąca obecnie sieć urzędowo ustanowionych krajowych systemów scentralizowanego gromadzenia informacji regulowanych nie zapewnia jednak łatwego wyszukiwania takich informacji w całej Unii. W celu zapewnienia transgranicznego dostępu do informacji i uwzględnienia postępu technicznego na rynkach finansowych i w dziedzinie technologii telekomunikacyjnych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu określenia minimalnych standardów rozpowszechniania informacji regulowanych, dostępu do informacji regulowanych na poziomie Unii oraz systemu scentralizowanego gromadzenia informacji regulowanych. Komisja we współpracy z EUNGiPW powinna również zostać uprawniona do podejmowania środków celem usprawnienia funkcjonowania sieci urzędowo ustanowionych krajowych systemów gromadzenia informacji oraz do opracowania technicznych kryteriów dostępu na poziomie Unii do informacji regulowanych, w szczególności dotyczących funkcjonowania centralnego punktu dostępu celem wyszukiwania informacji regulowanych na poziomie Unii. EUNGiPW powinien opracować i obsługiwać portal służący jako europejski elektroniczny punkt dostępu („punkt dostępu”).
- (16) W celu poprawy zgodności z wymogami dyrektywy 2004/109/WE i zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 9 grudnia 2010 r. zatytułowanym „Wzmocnienie systemów kar w branży usług finansowych”, należy zwiększyć uprawnienia w zakresie nakładania kar oraz doprowadzić do zgodności tych uprawnień z pewnymi podstawowymi wymogami w odniesieniu do adresów, kryteriów, które trzeba uwzględnić przy stosowaniu kary administracyjnej lub środka administracyjnego, w odniesieniu do kluczowych uprawnień w zakresie nakładania kar oraz poziomów administracyjnych kar finansowych. Takie uprawnienia w zakresie nakładania kar powinny być dostępne co najmniej w przypadku naruszenia kluczowych przepisów dyrektywy 2004/109/WE. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania ich również w innych okolicznościach. W szczególności państwa członkowskie powinny zapewnić, by kary i środki administracyjne, które można stosować, obejmowały możliwość nakładania kar finansowych na tyle wysokich, by miały charakter odstrasżający. W przypadku naruszeń popełnianych przez osoby prawne, państwa członkowskie powinny wprowadzić przepisy przewidujące stosowanie kar wobec członków organów administracji, zarządzania lub nadzoru danej

(1) Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.

(2) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.

osoby prawnej lub innych osób, które można pociągnąć do odpowiedzialności za takie naruszenia, na warunkach ustanowionych w przepisach krajowych. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość przewidzenia zawieszenia lub możliwość zawieszenia wykonywania praw głosu posiadaczy akcji i instrumentów finansowych, którzy nie przestrzegają wymogów dotyczących zawiadomienia. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zdecydowania, że przepis o zawieszeniu praw głosu będzie miał zastosowanie wyłącznie do najpoważniejszych naruszeń. Aby objąć wszystkie przypadki nieprzestrzegania przepisów, dyrektywa 2004/109/WE powinna odnosić się zarówno do kar administracyjnych, jak i środków administracyjnych, niezależnie od tego, czy na mocy przepisów krajowych zostaną one zakwalifikowane jako kary czy środki; powinna ona również pozostawać bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa państw członkowskich dotyczących sankcji karnych.

Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przewidzenia w prawie dodatkowych kar lub środków oraz wyższych poziomów administracyjnych kar finansowych niż przewidziane w niniejszej dyrektywie, mając na uwadze, że kary muszą być wystarczająco odstrasżające, aby wspierać czyste i przejrzyste rynki. Przepisy dotyczące kar oraz przepisy dotyczące publikacji kar administracyjnych nie stanowią precedensu dla innych przepisów unijnych, w szczególności w odniesieniu do poważniejszych naruszeń regulacyjnych.

- (17) Aby zagwarantować, że decyzje nakładające środek administracyjny lub karę administracyjną będą miały skutek odstrasżający dla ogółu społeczeństwa, powinny one być zwykle publikowane. Publikowanie decyzji jest również ważnym narzędziem służącym informowaniu uczestników rynku o tym, jakie zachowania uważa się za naruszenie dyrektywy 2004/109/WE, oraz szerszemu propagowaniu poprawnych zachowań pośród uczestników rynku. Gdyby opublikowanie decyzji miało jednak poważnie zagrozić stabilności systemu finansowego lub trwającemu urzędowemu dochodzeniu; wyrządzić – w zakresie, w jakim jest to możliwe do ustalenia – nieproporcjonalną i poważną szkodę zainteresowanym instytucjom lub osobom fizycznym, lub jeżeli – w przypadku nałożenia kary na osobę fizyczną – w ramach wcześniejszej obowiązkowej oceny proporcjonalności takiej publikacji zostanie wykazane, że opublikowanie danych osobowych jest środkiem nieproporcjonalnym, właściwy organ powinien mieć możliwość podjęcia decyzji o opóźnieniu takiej publikacji lub o opublikowaniu informacji na zasadzie anonimowości.
- (18) W celu wyjaśnienia traktowania papierów wartościowych niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i reprezentowanych przez kwity depozytowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym oraz w celu uniknięcia luk w zakresie przejrzystości, należy doprecyzować definicję „emitenta”, tak by obejmowała ona emitentów papierów wartościowych niedopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym i reprezentowanych przez kwity depozytowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Zmiana definicji „emitenta” jest właściwa również ze względu na fakt, że w niektórych państwach członkowskich emitentami papierów wartościowych dopuszczonych do obrotu na rynkach regulowanych mogą być osoby fizyczne.
- (19) Zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE, w przypadku emitenta z państwa trzeciego emitującego dłużne papiery wartościowe o nominalne jednostkowym wynoszącym mniej niż 1 000 EUR lub akcje, macierzystym państwem członkowskim tego emitenta jest państwo członkowskie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit. m) ppkt (iii) dyrektywy 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽¹⁾. Aby doprecyzować i uprościć określenie macierzystego państwa członkowskiego takich emitentów z państw trzecich, definicję tego pojęcia należy zmienić, aby określić, że macierzystym państwem członkowskim ma być państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród państw członkowskich, gdzie papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym.
- (20) Wszyscy emitenci, których papiery wartościowe dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym na terytorium Unii, powinni być nadzorowani przez właściwy organ państwa członkowskiego, tak by zagwarantować wywiązywanie się przez nich ze swoich obowiązków. Emitenci, którzy zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE muszą wybrać swoje macierzyste państwo członkowskie, ale którzy tego nie uczynili, mogliby uniknąć nadzoru ze strony jakiegokolwiek właściwego organu w Unii. W związku z tym dyrektywa 2004/109/WE powinna zostać zmieniona, tak by określać macierzyste państwo członkowskie dla emitentów, którzy w terminie trzech miesięcy nie ujawnili właściwym organom informacji o macierzystym państwie członkowskim, które wybrali. W takim przypadku macierzystym państwem członkowskim powinno być państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe emitenta zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. W przypadku gdy papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w więcej niż jednym państwie członkowskim, wszystkie te państwa członkowskie będą macierzystymi państwami członkowskimi, dopóki emitent nie dokona wyboru jednego macierzystego państwa członkowskiego i nie ujawni takiej informacji. Dla takich emitentów byłoby to zachętą do dokonania wyboru macierzystego państwa członkowskiego i ujawnienia stosownej informacji odpowiednim właściwym organom, a jednocześnie właściwe organy nie byłyby już pozbawione niezbędnych uprawnień do interwencji do czasu, gdy emitent ujawni informację o wyborze macierzystego państwa członkowskiego.
- (21) Zgodnie z dyrektywą 2004/109/WE, w przypadku emitenta dłużnych papierów wartościowych o nominalne jednostkowym wynoszącym co najmniej 1 000 EUR, dokonany przez emitenta wybór macierzystego państwa członkowskiego jest ważny przez okres trzech lat. W przypadku jednak gdy papiery wartościowe emitenta przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w macierzystym państwie członkowskim emitenta, a są wciąż dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim, taki emitent nie ma już żadnego powiązania z tym pierwotnie wybranym macierzystym państwem członkowskim, o ile nie jest to państwo członkowskie, w którym

(¹) Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 64.

znajduje się jego statutowa siedziba. Taki emitent powinien mieć możliwość wybrania jednego ze swoich przyjmujących państw członkowskich lub państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego statutowa siedziba, jako nowego macierzystego państwa członkowskiego przed upływem trzech lat. Taka sama możliwość wybrania nowego macierzystego państwa członkowskiego miałaby również zastosowanie do emitenta z państwa trzeciego emitującego dłużne papiery wartościowe o nominale jednostkowym wynoszącym mniej niż 1 000 EUR lub akcje, którego papiery wartościowe przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w macierzystym państwie członkowskim emitenta, ale są wciąż dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym przyjmującym państwie członkowskim.

- (22) W kwestii definicji macierzystego państwa członkowskiego dyrektywy 2004/109/WE i 2003/71/WE powinny być spójne. W tym względzie, aby nadzór był zapewniony ze strony najbardziej stosownego państwa członkowskiego, dyrektywę 2003/71/WE należy zmienić, aby wprowadzić większą elastyczność w sytuacjach, gdy papiery wartościowe emitenta mającego siedzibę w państwie trzecim przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w jego macierzystym państwie członkowskim, ale są za to dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym innym państwie członkowskim.
- (23) Dyrektywa Komisji 2007/14/WE ⁽¹⁾ zawiera w szczególności przepisy dotyczące zawiadomienia o wyborze macierzystego państwa członkowskiego dokonywanym przez emitenta. Przepisy te powinny zostać włączone do dyrektywy 2004/109/WE. Aby zapewnić, by właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego (przyjmujących państw członkowskich) i państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się statutowa siedziba emitenta – gdy to państwo członkowskie nie jest ani macierzystym, ani przyjmującym państwem członkowskim – były informowane o dokonaniu przez emitenta wyborze macierzystego państwa członkowskiego, należy zobowiązać wszystkich emitentów do powiadomiania o wyborze ich macierzystego państwa członkowskiego właściwego organu ich macierzystego państwa członkowskiego, właściwych organów wszystkich przyjmujących państw członkowskich i właściwego organu państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się ich statutowa siedziba, jeśli państwo to nie jest ich macierzystym państwem członkowskim. Przepisy dotyczące zawiadomiania o wyborze macierzystego państwa członkowskiego należy zatem odpowiednio zmienić.
- (24) Wymóg dyrektywy 2004/109/WE dotyczący ujawniania informacji o nowych emisjach długu powoduje w praktyce wiele problemów związanych z implementacją i uznaje się, że jego stosowanie jest skomplikowane. Ponadto wymóg ten pokrywa się częściowo z wymogami ustanowionymi w dyrektywie 2003/71/WE oraz w dyrektywie 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na

rynku) ⁽²⁾ i nie zapewnia uczestnikom rynku wielu dodatkowych informacji. W związku z tym w celu ograniczenia zbędnych obciążeń administracyjnych emitentów należy zatem znieść ten wymóg.

- (25) Wymóg powiadamiania właściwych organów macierzystego państwa członkowskiego o wszelkich zmianach w dokumentach założycielskich lub dokumentach statutowych emitenta pokrywa się z podobnym wymogiem dyrektywy 2007/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie wykonywania niektórych praw akcjonariuszy spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽³⁾ i może prowadzić do niejasności co do roli właściwego organu. W związku z tym w celu ograniczenia zbędnych obciążeń administracyjnych emitentów należy zatem znieść ten wymóg.
- (26) Ujednolicony elektroniczny format sprawozdawczy byłby bardzo korzystny dla emitentów, inwestorów i właściwych organów, ponieważ uprościłby sprawozdawczość oraz ułatwił dostępność, analizę i porównywalność rocznych sprawozdań finansowych. Dlatego przygotowywanie rocznych sprawozdań finansowych w jednolitym elektronicznym formacie sprawozdawczym powinno być obowiązkowe ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r., pod warunkiem że EUNGiPW dokona analizy kosztów i korzyści. EUNGiPW powinien opracować projekt regulacyjnych standardów technicznych do przyjęcia przez Komisję, które określałyby elektroniczny format sprawozdawczy, przy należyтым uwzględnieniu obecnych i przyszłych możliwości technologicznych, takich jak eXtensible Business Reporting Language (XBRL). Opracowując projekt regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW powinien przeprowadzić otwarte konsultacje publiczne z wszystkimi zainteresowanymi stronami, dokładnie ocenić potencjalne skutki przyjęcia różnych wariantów technologicznych oraz przeprowadzić w państwach członkowskich stosowne testy, z których powinien zdać Komisji sprawozdanie w momencie przedkładania projektu regulacyjnych standardów technicznych. Opracowując projekt regulacyjnych standardów technicznych w odniesieniu do formatów stosowanych w przypadku banków i pośredników finansowych oraz zakładów ubezpieczeniowych, EUNGiPW powinien regularnie i ściśle współpracować z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁴⁾, i z Europejskim Urzędem Nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) (EUNUiPPE), ustanowionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 ⁽⁵⁾, aby uwzględnić specyfikę tych sektorów oraz zapewnić spójność działań między różnymi sektorami oraz wypracowywanie wspólnych stanowisk. Parlament Europejski i Rada powinny mieć możliwość zgłoszenia sprzeciwu wobec regulacyjnych standardów technicznych zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010, w którym to przypadku wspomniane standardy nie powinny wejść w życie.

⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 14.7.2007, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48.

⁽¹⁾ Dz.U. L 69 z 9.3.2007, s. 27.

- (27) Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy pełne zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾.
- (28) Niniejsza dyrektywa respektuje prawa podstawowe i przestrzega zasad ujętych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z zapisami Traktatu, i musi być wykonywana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (29) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie harmonizacja wymogów przejrzystości w odniesieniu do informacji o emitentach, których papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (30) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁽³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do dołączania, w uzasadnionych przypadkach, do powiadomienia o środkach transpozycji dokumentu lub dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów służących transpozycji. Prawodawca jest zdania, że w odniesieniu do niniejszej dyrektywy przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywy 2004/109/WE, 2003/71/WE i 2007/14/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2004/109/WE

W dyrektywie 2004/109/WE wprowadza się niniejszym następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:
 - (i) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) »emitent« oznacza osobę fizyczną lub osobę prawną działającą na podstawie prawa prywat-

nego lub publicznego, w tym również państwo, których papiery wartościowe dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym.

W przypadku kwitów depozytowych dopuszczonych do obrotu na rynku regulowanym »emitent« oznacza emitenta reprezentowanych papierów wartościowych, niezależnie od tego, czy te papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym;”;

(ii) w lit. i) wprowadza się następujące zmiany:

(i) w ppkt (i) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— zarejestrowanego w państwie trzecim – państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród państw członkowskich, w których jego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Wybór macierzystego państwa członkowskiego pozostaje bez zmian, chyba że emitent wybrał nowe macierzyste państwo członkowskie na mocy ppkt (iii) i ujawnił informację o swoim wyborze zgodnie z akapitem drugim niniejszego ppkt (i);”;

(ii) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) w przypadku każdego emitenta nieobjętego zakresem ppkt (i) – państwo członkowskie wybrane przez emitenta spośród: państwa członkowskiego, w którym znajduje się statutowa siedziba emitenta, o ile ma to zastosowanie, oraz tych państw członkowskich, na których terytorium emitowane przez niego papiery wartościowe dopuszczono do obrotu na rynkach regulowanych. Emitent może wybrać tylko jedno państwo członkowskie jako swoje macierzyste państwo członkowskie. Jego wybór pozostaje ważny przez co najmniej trzy lata, chyba że emitowane przez niego papiery wartościowe nie są już dopuszczone do obrotu na żadnym rynku regulowanym w Unii lub chyba że emitent zostanie objęty zakresem ppkt (i) lub (iii), we wspomnianym trzyletnim okresie;”;

(iii) dodaje się podpunkt w brzmieniu:

„(iii) w przypadku emitenta, którego papiery wartościowe przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w jego macierzystym państwie członkowskim w rozumieniu ppkt (i) tiret drugie lub ppkt (ii), ale są za to dopuszczone do obrotu w co najmniej jednym innym państwie członkowskim, takie nowe macierzyste państwo członkowskie, które emitent może wybrać spośród państw członkowskich, w których jego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, i – w stosownych przypadkach – państwa członkowskiego, w którym znajduje się statutowa siedziba emitenta.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

(iv) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Emitent ujawnia informację o swoim macierzystym państwie członkowskim, o którym mowa w ppkt (i), (ii) lub (iii), zgodnie z art. 20 i 21. Ponadto emitent ujawnia informację o swoim macierzystym państwie członkowskim właściwym organom państwa członkowskiego, w którym znajduje się jego statutowa siedziba, w stosownych przypadkach, właściwemu organowi macierzystego państwa członkowskiego i właściwym organom wszystkich przyjmujących państw członkowskich.

W przypadku gdy emitent nie ujawni informacji o swoim macierzystym państwie członkowskim w rozumieniu ppkt (i) tiret drugie lub ppkt (ii) w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym papiery wartościowe tego emitenta zostały po raz pierwszy dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, macierzystym państwem członkowskim jest państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe tego emitenta są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym. Jeżeli papiery wartościowe tego emitenta są dopuszczone do obrotu na rynkach regulowanych znajdujących się lub działających w co najmniej dwóch państwach członkowskich, te państwa członkowskie są macierzystymi państwami członkowskimi tego emitenta do czasu, gdy emitent dokona wyboru jednego macierzystego państwa członkowskiego i ujawni tę informację.

W przypadku emitenta, którego papiery wartościowe są już dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, a którego wybór macierzystego państwa członkowskiego, o którym mowa w ppkt (i) tiret drugie lub w ppkt (ii) nie został ujawniony przed dniem 27 listopada 2015 r., termin trzech miesięcy rozpoczyna bieg w dniu 27 listopada 2015 r.

Emitent, który wybrał macierzyste państwo członkowskie, o którym mowa w ppkt (i) tiret drugie lub w ppkt (ii) lub (iii), i poinformował o swoim wyborze właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego przed dniem 27 listopada 2015 r., jest zwolniony z wymogu zawartego w akapicie drugim niniejszego ppkt (i), chyba że taki emitent wybierze inne macierzyste państwo członkowskie po dniu 27 listopada 2015 r.”;

(iii) dodaje się literę w brzmieniu:

„q) »formalna umowa« oznacza umowę wiążącą zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Wszelkie odniesienie do osób prawnych w niniejszej dyrektywie rozumie się jako obejmujące zarejestrowane stowarzyszenia przedsiębiorców bez osobowości prawnej i przedsiębiorstwa powiernicze.”;

2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Macierzyste państwo członkowskie może nakładać na emitenta wymogi bardziej rygorystyczne niż określone w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem wymogu publikowania przez emitenta okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 4, i półrocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 5.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. W drodze odstępstwa od ust. 1 macierzyste państwo członkowskie może wymagać od emitentów publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych częściej niż w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 4, i półrocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 5, gdy spełnione są poniższe warunki:

— dodatkowe okresowe informacje finansowe nie stanowią nieproporcjonalnego obciążenia finansowego w zainteresowanym państwie członkowskim, w szczególności dla zainteresowanych małych i średnich przedsiębiorstw; oraz

— treść wymaganych dodatkowych okresowych informacji finansowych jest proporcjonalna do czynników przyczyniających się do podejmowania decyzji inwestycyjnych przez inwestorów w zainteresowanym państwie członkowskim.

Przed podjęciem decyzji nakładającej na emitentów wymóg publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych państwa członkowskie oceniają zarówno to, czy takie dodatkowe wymogi mogą prowadzić do nadmiernego skoncentrowania się na wynikach i wydajności emitentów w krótkim terminie, jak i to, czy wymogi te mogą mieć negatywny wpływ na dostęp małych i średnich emitentów do rynków regulowanych.

Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości nakładania przez państwa członkowskie wymogu publikowania dodatkowych okresowych informacji finansowych przez emitentów będących instytucjami finansowymi.

Macierzyste państwo członkowskie nie może stosować wobec akcjonariusza albo osoby fizycznej lub prawnej, o których mowa w art. 10 lub 13, wymogów bardziej rygorystycznych niż określone w niniejszej dyrektywie, z wyjątkiem:

(i) ustanawiania niższych lub dodatkowych progów powodujących obowiązek zawiadomienia, w stosunku do progów określonych w art. 9 ust. 1 i nakładania wymogu równoważnych zawiadomień w związku z programami opartymi na udziałach kapitałowych;

(ii) stosowania wymogów bardziej rygorystycznych niż określone w art. 12; lub

(iii) stosowania przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przyjętych w odniesieniu

do ofert przejęcia, transakcji łączenia i innych transakcji mających wpływ na własność spółek lub ich kontrolowanie, nadzorowanych przez organy wyznaczone przez państwa członkowskie na mocy art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia (*).

(*) Dz.U. L 142 z 30.4.2004, s. 12.”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Emitent podaje do publicznej wiadomości swoje roczne sprawozdanie finansowe nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku obrotowego i zapewnia jego publiczną dostępność przez okres co najmniej 10 lat.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„7. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2020 r. wszystkie roczne sprawozdania finansowe przygotowywane są w jednolitym elektronicznym formacie sprawozdawczym, pod warunkiem że Europejski Urząd Nadzoru (Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (EUN-GiPW), ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 (*) dokona analizy kosztów i korzyści.

EUNGiPW opracuje projekt standardów regulacyjnych w celu określenia elektronicznego formatu sprawozdawczości, przy należyтым uwzględnieniu obecnych i przyszłych możliwości technologicznych. Przed przyjęciem projektów regulacyjnych standardów technicznych EUNGiPW dokona odpowiedniej oceny możliwych elektronicznych formatów sprawozdawczych oraz przeprowadzi stosowne testy praktyczne. EUNGiPW przedłoży Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych nie później niż do dnia 31 grudnia 2016 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

(*) Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84.”;

4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Emitent akcji lub dłużnych papierów wartościowych podaje do wiadomości publicznej tak szybko jak to możliwe po zakończeniu danego okresu, lecz przed upływem trzech miesięcy od tego momentu, półroczne sprawozdanie finansowe obejmujące pierwsze sześć miesięcy roku obrotowego.

Emitent zapewnia, by półroczne sprawozdanie finansowe było dostępne do wiadomości publicznej przez co najmniej 10 lat.”;

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Płatności na rzecz administracji rządowych

Państwa członkowskie zobowiązują emitentów prowadzących działalność w przemyśle wydobywczym lub przemyśle pozyskiwania drewna z lasów pierwotnych, zgodnie z definicją zawartą w art. 41 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (*), do corocznego sporządzania, zgodnie z rozdziałem 10 tej dyrektywy sprawozdań dotyczących płatności dokonanych na rzecz administracji rządowych. Sprawozdanie zostaje podane do publicznej wiadomości nie później niż sześć miesięcy po zakończeniu każdego roku obrotowego i pozostaje publicznie dostępne przez okres co najmniej dziesięciu lat. Sprawozdania dotyczące płatności na rzecz administracji rządowych sporządzane są na poziomie skonsolidowanym.

(*) Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19.”;

6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Artykułów 4 i 5 nie stosuje się do następujących emitentów:

a) państwa, władz regionalnych lub lokalnych państwa, międzynarodowej instytucji publicznej, do której należy przynajmniej jedno państwo członkowskie, Europejskiego Banku Centralnego (EBC), Europejskiego Instrumentu Stabilności Finansowej (EFSF) ustanowionego na mocy umowy ramowej EFSF oraz każdego innego mechanizmu ustanowionego w celu zachowania stabilności finansowej europejskiej unii walutowej poprzez zapewnienie tymczasowej pomocy finansowej państwom członkowskim, których walutą jest euro, a także narodowych banków centralnych państw członkowskich, niezależnie od tego, czy są emitentami akcji czy też innych papierów wartościowych; oraz

b) podmiotów emitujących wyłącznie dłużne papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym o nominale jednostkowym równym co najmniej 100 000 EUR lub, w przypadku dłużnych papierów wartościowych denominowanych w walucie innej niż euro, o nominale jednostkowym równoważnym w dniu emisji co najmniej 100 000 EUR”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) niniejszego artykułu art. 4 i 5 nie mają zastosowania do podmiotów emitujących wyłącznie dłużne papiery wartościowe o nominale jednostkowym równym co najmniej 50 000 EUR lub, w przypadku dłużnych papierów wartościowych denominowanych w walucie innej niż euro, o nominale jednostkowym równoważnym w dniu emisji co najmniej 50 000 EUR, które zostały już dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w Unii przed dniem 31 grudnia 2010 r., dopóki takie dłużne papiery wartościowe są w obiegu.”;

7) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do praw głosu znajdujących się w należącym do instytucji kredytowej lub firmy inwestycyjnej portfela handlowym, zgodnym z definicją portfela handlowego w art. 11 dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie adekwatności kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych (*), pod warunkiem że:

a) prawa głosu znajdujące się w portfelu handlowym stanowią mniej niż 5 % ogólnej liczby głosów; oraz

b) prawa głosu wynikające z akcji znajdujących się w portfelu handlowym nie były wykonywane ani w żaden inny sposób wykorzystywane w celu ingerowania w zarządzanie emitentem.

(*) Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 201.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„6a. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do praw głosu wynikających z akcji nabytych do celów stabilizacyjnych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2273/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonującym dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do zwolnień dla programów odkupu i stabilizacji instrumentów finansowych (*), pod warunkiem że prawa głosu wynikające z tych akcji nie były wykonywane ani w żaden inny sposób wykorzystywane w celu ingerowania w zarządzanie emitentem.

6b. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem określenia metody obliczania progę 5 %, o którym mowa w ust. 5 i 6, w tym

w przypadku grupy przedsiębiorstw, z uwzględnieniem przepisów art. 12 ust. 4 i 5.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.;

(*) Dz.U. L 336 z 23.12.2003, s. 33.”;

8) w art. 12 ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Emitent zawiadamiany jest bezzwłocznie, lecz nie później niż w terminie czterech dni sesyjnych następujących po dniu, w którym akcjonariusz lub osoba fizyczna albo prawna określona w art. 10.”;

9) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wymogi dotyczące zawiadamiania określone w art. 9 stosuje się także do osób fizycznych lub prawnych będących w posiadaniu, w sposób bezpośredni lub pośredni:

a) instrumentów finansowych, które – po upływie terminu zapadalności – na podstawie formalnej umowy bezwarunkowo uprawniają ich posiadacza do nabywania lub uprawniają go do swobodnego decydowania o nabyciu akcji, z którymi związane są prawa głosu, wyemitowanych już przez emitenta, którego akcje dopuszczone są do obrotu na rynku regulowanym;

b) instrumentów finansowych, które nie są uwzględnione w lit. a), ale są powiązane z akcjami w niej określonymi, i które mają skutki ekonomiczne podobne do skutków instrumentów finansowych określonych w tej literze, niezależnie od tego, czy uprawniają one do fizycznego rozliczenia.

Wymagane zawiadomienie obejmuje dane w rozbiciu na rodzaje posiadanych instrumentów finansowych zgodnie z lit. a) niniejszego akapitu oraz posiadanych instrumentów finansowych zgodnie z lit. b) niniejszego akapitu, z rozróżnieniem na instrumenty finansowe dające prawo do fizycznego rozliczenia i instrumenty finansowe dające prawo do rozliczenia gotówkowego.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Liczba praw głosu obliczana jest poprzez odniesienie do łącznej wartości nominalnej akcji stanowiących podstawę instrumentu finansowego, z wyjątkiem sytuacji gdy instrument finansowy przewiduje wyłącznie rozliczenie gotówkowe, w którym to przypadku liczbę praw głosu oblicza się z uwzględnieniem »korekty o współczynnik delta«, poprzez pomnożenie kwoty nominalnej akcji bazowych przez współczynnik delta danego instrumentu. W tym celu posiadacz dokonuje konsolidacji wszystkich instrumentów finansowych związanych z tym samym emitentem i zawiadamia o nich. Przy obliczaniu praw głosu uwzględnia się wyłącznie pozycje długie. Pozycji długich nie kompensuje się pozycjami krótkimi związanymi z tym samym emitentem.

EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych w celu określenia:

- a) metody obliczania liczby praw głosu, o której mowa w akapicie pierwszym, w przypadku instrumentów finansowych powiązanych z koszykiem akcji lub indeksem; oraz
- b) metod określania współczynnika delta do celów obliczania praw głosu dotyczących instrumentów finansowych, które przewidują wyłącznie rozliczenie gotówkowe, zgodnie z wymogami akapitu pierwszego.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

1b. Do celów ust. 1 poniższe instrumenty uważane są za instrumenty finansowe, pod warunkiem że spełniają dowolny z warunków określonych w ust. 1 akapit pierwszy lit. a) lub b):

- a) zbywalne papiery wartościowe;
- b) opcje;

c) kontrakty terminowe typu future;

d) swapy;

e) kontrakty terminowe na stopę procentową;

f) kontrakty na różnicę; oraz

g) wszelkie inne kontrakty lub umowy o podobnych skutkach ekonomicznych, które można rozliczyć fizycznie lub gotówkowo.

Uwzględniając postęp techniczny na rynkach finansowych, EUNGiPW ustanawia i okresowo aktualizuje orientacyjny wykaz instrumentów finansowych podlegających wymogom dotyczącym zawiadamiania zgodnie z ust. 1.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 27a i 27b, środków mających na celu określenie treści zawiadomienia, jakiego należy dokonać, okresu zawiadomienia oraz osoby będącej adresatem takiego zawiadomienia, zgodnie z ust. 1.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Wyłączenia przewidziane w art. 9 ust. 4, 5 i 6 oraz w art. 12 ust. 3, 4 i 5 mają zastosowanie odpowiednio do wymogów dotyczących zawiadamiania ustanowionych w niniejszym artykule.

EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych celem określenia przypadków, w których wyłączenia, o których mowa w akapicie pierwszym, mają zastosowanie do instrumentów finansowych posiadanych przez osoby fizyczne lub prawne realizujące zlecenia otrzymywane od klientów lub odpowiadające na żądania klientów w sprawie obrotu innego niż na zasadzie komercyjnej, bądź też zabezpieczające pozycje wynikające z takich transakcji.

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do 27 listopada 2014 r.

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Konsolidacja

1. Wymogi dotyczące zawiadamiania ustanowione w art. 9, 10 i 13 mają zastosowanie również do osoby fizycznej lub prawnej, jeżeli liczba praw głosu posiadanych bezpośrednio lub pośrednio przez taką osobę fizyczną lub prawną zgodnie z art. 9 i 10 skonsolidowana z liczbą praw głosu związanych z instrumentami finansowymi posiadanymi bezpośrednio lub pośrednio zgodnie z art. 13 osiąga wartości progowe określone w art. 9 ust. 1, przekracza te wartości lub spada poniżej tych wartości.

Zawiadomienie wymagane zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu obejmuje strukturę liczby praw głosu wynikających z akcji posiadanych zgodnie z art. 9 i 10 oraz praw głosu związanych z instrumentami finansowymi w rozumieniu art. 13.

2. Prawa głosu związane z instrumentami finansowymi, które zostały już zgłoszone zgodnie z art. 13, zgłaszane są ponownie, jeżeli osoba fizyczna lub prawna nabyła akcje bazowe i w skutek tego nabycia łączna liczba praw głosu wynikających z akcji wyemitowanych przez tego samego emitenta osiąga lub przekracza wartości progowe określone w art. 9 ust. 1.”;

11) art. 16 ust. 3 zostaje uchylony;

12) art. 19 ust. 1 akapit drugi zostaje uchylony;

13) art. 21 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 27 ust. 2a, 2b i 2c i z zastrzeżeniem warunków określonych w art. 27a i 27b, środków mających na celu określenie:

a) minimalnych standardów rozpowszechniania informacji regulowanych, o których mowa w ust. 1;

b) minimalnych standardów systemu scentralizowanego gromadzenia informacji, o którym mowa w ust. 2;

c) przepisów zapewniających interoperacyjność technologii informacyjno-komunikacyjnych wykorzystywanych przez systemy, o których mowa w ust. 2, oraz dostęp do informacji regulowanych na poziomie Unii, o którym mowa w tym ustępie.

Komisja może także określić i aktualizować wykaz środków przekazu służących do publicznego rozpowszechniania informacji.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Europejski elektroniczny punkt dostępu

1. Do dnia 1 stycznia 2018 r. zostanie ustanowiony portal służący jako europejski elektroniczny punkt dostępu (»punkt dostępu«). EUNGiPW jest odpowiedzialny za opracowanie i obsługę punktu dostępu.

2. System połączenia urzędowo ustanowionych mechanizmów składa się z:

— mechanizmów, o których mowa w art. 21 ust. 2,

— portalu służącego jako europejski elektroniczny punkt dostępu.

3. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do swoich mechanizmów scentralizowanego gromadzenia informacji za pośrednictwem punktu dostępu.”;

15) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Dostęp do informacji regulowanych na poziomie Unii

1. EUNGiPW opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi techniczne dotyczące dostępu do informacji regulowanych na poziomie Unii w celu sprecyzowania następujących kwestii:

a) wymogów technicznych dotyczących technologii komunikacyjnych wykorzystywanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2;

b) wymogów technicznych dotyczących funkcjonowania centralnego punktu dostępu służącego wyszukiwaniu informacji regulowanych na poziomie Unii;

c) wymogów technicznych dotyczących stosowania przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2, niepowtarzalnego identyfikatora każdego emitenta;

— przez złożenie wniosku do właściwych organów wymiaru sprawiedliwości.”;

d) wspólnego formatu dostarczania informacji regulowanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2;

18) w art. 25 ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

e) wspólnej klasyfikacji informacji regulowanych przez systemy, o których mowa w art. 21 ust. 2, oraz wspólnego wykazu określającego rodzaje informacji regulowanych.

„Wykonując swoje uprawnienia do nakładania kar oraz uprawnienia dochodzeniowe, właściwe organy współpracują ze sobą w celu zapewnienia pożądanej skuteczności kar lub środków oraz koordynują swoje działania w przypadku postępowań obejmujących sprawy transgraniczne.”;

2. Opracowując projekty regulacyjnych standardów technicznych, EUNGiPW uwzględni wymogi techniczne dla systemu integracji rejestrów przedsiębiorstw ustanowionego dyrektywą 2012/17/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

19) po art. 27b dodaje się tytuł w brzmieniu:

EUNGiPW przedłoży Komisji te projekty regulacyjnych standardów technicznych do dnia 27 listopada 2015 r.

„ROZDZIAŁ VIA

KARY I ŚRODKI”;

Komisja jest uprawniona do przyjęcia regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, zgodnie z art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1095/2010.

20) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Środki i kary administracyjne

(*) Dz.U. L 156 z 16.6.2012, s. 1.”;

16) w art. 23 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Informacje objęte wymogami określonymi w państwie trzecim przedstawiane są zgodnie z art. 19 i ujawniane w sposób określony w art. 20 i 21.”;

1. Bez uszczerbku dla uprawnień właściwych organów zgodnie z art. 24 oraz prawa państw członkowskich do wprowadzania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące środków i kar administracyjnych mające zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów prawa krajowego przyjętych w celu transpozycji niniejszej dyrektywy oraz podejmują wszelkie konieczne środki, by zapewnić wykonanie tych przepisów dotyczących kar i środków. Środki i kary administracyjne muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.

17) w art. 24 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„4a. Bez uszczerbku dla ust. 4 właściwym organom przyznaje się wszelkie uprawnienia dochodzeniowe, które są niezbędne do wykonywania ich funkcji. Uprawnienia te wykonuje się zgodnie z przepisami krajowymi.

2. Bez uszczerbku dla art. 7, jeżeli obowiązki dotyczą osób prawnych, w przypadku naruszenia przepisów państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania kar – z zastrzeżeniem warunków określonych w przepisach krajowych – wobec członków organów administracyjnych, zarządzających lub nadzorczych danej osoby prawnej oraz wobec wszelkich innych osób, które w świetle przepisów krajowych ponoszą odpowiedzialność za dane naruszenie.”;

4b. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia do nakładania kar zgodnie z niniejszą dyrektywą i przepisami krajowymi w dowolny z poniższych sposobów:

21) dodaje się artykuły w brzmieniu:

— bezpośrednio,

„Artykuł 28a

— we współpracy z innymi organami,

Naruszenia

— na swoją odpowiedzialność, oddelegowując uprawnienia na rzecz tych organów,

Artykuł 28b ma zastosowanie co najmniej do następujących naruszeń:

- a) niepodanie przez emitenta do wiadomości publicznej w określonym terminie informacji wymaganych na mocy krajowych przepisów przyjętych w celu transpozycji art. 4, 5, 6, 14 i 16;
- b) niezawiadomienie przez osobę fizyczną lub prawną w określonym terminie o nabyciu lub zbyciu znaczącego pakietu akcji zgodnie z krajowymi przepisami przyjętymi w celu transpozycji art. 9, 10, 12, 13 i 13a.

— do kwoty 2 000 000 EUR, lub

— do kwoty równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat,

w zależności od tego, która z tych dwóch kwot jest wyższa.

Artykuł 28b

Uprawnienia do nakładania kar

1. W przypadku naruszeń, o których mowa w art. 28a, właściwe organy mają prawo zastosować co najmniej następujące środki i kary administracyjne:

- a) podanie do publicznej wiadomości informacji wskazującej osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie oraz charakter naruszenia;
- b) nakaz zobowiązujący osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie do zaprzestania określonego postępowania stanowiącego naruszenie oraz powstrzymania się od jego ponownego podejmowania;
- c) administracyjne kary finansowe:

(i) w przypadku osoby prawnej:

— do kwoty 10 000 000 EUR lub do 5 % całkowitego rocznego obrotu zgodnie z najnowszym dostępnym rocznym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający; w przypadku gdy osoba prawna jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która musi przygotować skonsolidowane sprawozdanie finansowe zgodnie z dyrektywą 2013/34/UE stosowny całkowity obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu lub odpowiedni rodzaj dochodu zgodnie ze stosownymi dyrektywami w sprawie rachunkowości, wynikające z najnowszego dostępnego rocznego skonsolidowanego sprawozdania finansowego ostatecznej jednostki dominującej zatwierdzonego przez organ zarządzający, lub

— do kwoty równej dwukrotności kwoty korzyści uzyskanych lub strat unikniętych w wyniku naruszenia, w przypadku gdy możliwe jest ustalenie kwoty uzyskanych korzyści lub unikniętych strat,

w zależności od tego, która z tych dwóch kwot jest wyższa;

(ii) w przypadku osoby fizycznej:

W państwach członkowskich, w których euro nie jest urzędową walutą, równowartość kwoty euro w walucie krajowej oblicza się z uwzględnieniem oficjalnego kursu wymiany w dniu wejścia w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE (*).

2. Bez uszczerbku dla uprawnień właściwych organów zgodnie z art. 24 i prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie gwarantują, że ich przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne przewidują możliwość zawieszenia wykonywania praw głosu wynikających z akcji w przypadku naruszeń, o których mowa w art. 28a lit. b). Państwa członkowskie mogą wprowadzić przepis, zgodnie z którym zawieszenie praw głosu będzie miało zastosowanie wyłącznie do najpoważniejszych naruszeń.

3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć dodatkowe kary lub środki oraz wyższe poziomy finansowych kar administracyjnych niż poziomy określone w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 28c

Wykonywanie uprawnień do nakładania kar

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie przez właściwe organy – przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości kar lub środków administracyjnych – wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach:

a) wagi naruszenia i czasu jego trwania;

b) stopnia odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie;

- c) sytuacji finansowej osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie, której wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów osoby prawnej lub roczny dochód osoby fizycznej;
- d) skali korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie, o ile można tę skalę ustalić;
- e) strat poniesionych przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można te straty ustalić;
- f) gotowości osoby fizycznej lub prawnej odpowiedzialnej za naruszenie do współpracy z właściwym organem;
- g) uprzednich naruszeń popełnionych przez osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za naruszenie.

2. Przetwarzanie danych osobowych zgromadzonych w trakcie lub na potrzeby wykonywania uprawnień nadzorczych lub dochodzeniowych na mocy niniejszej dyrektywy odbywa się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i, w stosownych przypadkach, rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

(*) Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.”;

22) przed art. 29 dodaje się tytuł w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ VIB

PUBLIKACJA DECYZJI”;

23) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Publikacja decyzji

1. Państwa członkowskie wprowadzają przepisy, zgodnie z którymi właściwe organy bez zbędnej zwłoki publikują każdą decyzję w sprawie kar i środków nakładanych za naruszenie przepisów niniejszej dyrektywy, w tym co najmniej informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz dane na temat tożsamości osób fizycznych lub prawnych odpowiedzialnych za naruszenie.

Właściwe organy mogą jednak opóźnić publikację decyzji lub opublikować decyzję na zasadzie anonimowości w sposób zgodny z przepisami krajowymi w następujących sytuacjach:

- a) jeżeli – w przypadku nałożenia kar na osobę fizyczną – w ramach wcześniejszej obowiązkowej oceny proporcjonalności takiej publikacji zostanie stwierdzone, że opublikowanie danych osobowych jest środkiem nieproporcjonalnym;

- b) jeżeli publikacja stanowiłaby poważne zagrożenie dla stabilności systemu finansowego lub dla trwającego urzędowego dochodzenia;

- c) jeżeli, na ile można to ustalić, publikacja wyrządziłaby niewspółmierną i poważną szkodę zaangażowanym instytucjom lub osobom fizycznym.

2. Jeżeli przeciwko decyzji opublikowanej na mocy ust. 1 wniesiono odwołanie, właściwy organ jest zobowiązany zamieścić stosowną informację w publikacji w chwili opublikowania decyzji albo zmienić opublikowaną informację, w przypadku gdy odwołanie zostanie złożone już po pierwotnej publikacji.”;

24) art. 31 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli państwa członkowskie przyjmą środki zgodnie z art. 3 ust. 1, art. 8 ust. 2 lub 3 lub art. 30, niezwłocznie powiadamiają one o tym fakcie Komisję oraz pozostałe państwa członkowskie.”.

Artykuł 2

Zmiany w dyrektywie 2003/71/WE

W dyrektywie 2003/71/WE art. 2 ust. 1 lit. m) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:

- „(iii) w przypadku wszystkich mających siedziby w państwach trzecich emitentów papierów wartościowych, którzy nie są wymienieni w ppkt (ii) – państwo członkowskie, w którym papiery wartościowe mają być objęte publiczną ofertą po raz pierwszy po dacie wejścia w życie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym, dyrektywę 2003/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie prospektu emisyjnego publikowanego w związku z publiczną ofertą lub dopuszczeniem do obrotu papierów wartościowych oraz dyrektywę Komisji 2007/14/WE ustanawiającą szczegółowe zasady wdrożenia niektórych przepisów dyrektywy 2004/109/WE (*) lub w którym zgłoszony został pierwszy wniosek o dopuszczenie do obrotu na rynku regulowanym, według wyboru, w zależności od przypadku, emitenta, oferującego lub osoby wnioskującej o dopuszczenie, z zastrzeżeniem późniejszego wyboru przez emitentów mających siedziby w państwach trzecich w następujących okolicznościach:

- gdy macierzyste państwo członkowskie nie zostało określone z ich wyboru, lub
- zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. i) ppkt (iii) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym (**).

(*) Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.

(**) Dz.U. L 390 z 31.12.2004, s. 38.”.

Artykuł 3

Zmiany w dyrektywie 2007/14/WE

W dyrektywie 2007/14/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 zostaje uchylony;
- 2) art. 11 ust. 1 i 2 zostają uchylone;
- 3) art. 16 zostaje uchylony.

Artykuł 4

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 24 miesięcy od daty jej wejścia w życie. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określają państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 5

Przegląd

Do dnia 27 listopada 2015 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania niniejszej dyrektywy, w tym z jej skutków dla małych i średnich emitentów oraz stosowania kar, szczególnie oceny ich skuteczności, proporcjonalności i skutku odstrasżającego; Komisja dokona także przeglądu i oceny skuteczności utrzymanej metody obliczania liczby praw głosu w odniesieniu do instrumentów finansowych, o których mowa w art. 13 ust. 1a akapit pierwszy dyrektywy 2004/109/WE.

Sprawozdanie przedkłada się w razie potrzeby wraz z wnioskiem ustawodawczym.

Artykuł 6

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 7

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 22 października 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
V. LEŠKEVIČIUS
Przewodniczący